

нелепа и противна суета бѣ свършила, въ душата му блискаше мжтна утайка. Възбуждението, въ което бѣ живѣлъ цѣли седмици, изчезна и прелѣ въ умора. Радостта отъ утрешното пътуване побледнѣ, побледнѣ и угасна и тревожната надежда, която го тласкаше натакъ. Сѣнката на недавнашнитѣ дни отново легна върху му, и той наливаше чаша следъ чаша, за да я отпъди. Отсреща се усмихваше кржгло лице и чипия нось на Гинева; той се обръщаше встрани, пускаше облаци димѣ и гримасничесе. На другия край на масата заржкоплескаха: караха г-ца Ценовичъ да попѣе нѣщо. Следъ петъ минути, пианото отъ салона бѣ дотѣтрено, Камертона седна и госпожицата запѣ.

Планински дигна зашумѣлата си глава, вслуша се и изтрѣпна: като че вмигъ съзнанието му съвсемъ се избистри.

«Voyons, Manon, plus des chimères . . . Oû va ton esprit vagabond . . . ?» — изви надъ масата дълбоко и плътно сопрано. Странитѣ на мършавата мома бѣха заруменѣли, и очитѣ ѝ блестѣха. Може би, тя пѣеше за себе си, и затова никога гласътъ ѝ не бѣ звучалъ тъй топло и горестно. Може би всѣки отъ слушателитѣ питаше себе си съ сжщия безотраденъ въпросъ. Затова главитѣ се наведоха, и въ стаята се люшнаха гжсти вълни, които замрежваха очитѣ и лѣгаха като топли длани надъ израненитѣ сърдца. Планински скри лице въ ржцетѣ си и се облегна на масата. По нѣкаква странна асоциация, тая мелодия извика предъ очитѣ му далеченъ споменъ.

. . . Бѣха приседнали извънъ града, до семинарията. Долу угасваше априлския день, призраченъ и тихъ. Тѣ мълчаха, сърдити единъ-другиму, въ едно отъ ония мили спречквания, които се раждатъ, сякашъ нарочно, да сгжстятъ още повече любовта. Бѣха извърнали глави; той дъвчеше нѣкаква тревичка, тя нервно въртѣше прѣстена на лѣвата си ржка. Неочаквано, по пътя край тѣхъ мина двойка, заловена за ржце, която спокойно и тихичко тѣганикаше. Неволно и двамата се вслушаха въ еднозвучната проста пѣсничка:

— Я повторю что ужъ сказалъ:
Люблю тебя, люблю тебя!